

Máme čudného suseda. V záhrade, ktorá skôr pripomína nejakú džungľu, má veľkú drevenú sochu akéhosi starca s otvorenými ústami a vydeseným výrazom v tvári. Totálne strašidelné. Volá sa Silvester. Myslím toho suseda, nie tú sochu.

Ešte nikdy som nevidela, aby Silvestra niekto navštívil. V zime sa ledva mihne po ulici, len čo si zájde kúpiť niečo do malých potravín na rohu – a to je tak všetko. Pri nikom sa nepristaví, okolo seba sa neobzrie. Zhrbený, kráča isto, hľadiac do zeme. Akoby okolitý svet ani neexistoval.

Ak mám povedať pravdu, myslím si, že cez tie špinavé okná na veľkom dome, v ktorom býva, žiaden okolitý svet ani nevidno. Podľa mňa ani nevie, kedy deň vystrieda noc, lebo cez zaprášené sklá nemá slnko žiadnu šancu preniknúť. Keď som bola trochu menšia, myslela som si, že je to strašidelný dom. Vlastne aj je.

Mama mi radila, aby som sa tomu domu vyhýbala, lepšie povedané, aby som sa vyhýbala susedovi Silvestrovi. A mamu, samozrejme, treba poslúchať. Väčšinou ju aj poslúcham, ale mamička, žiaľ, nevie, že najlepšie miesto, kde sa dá hrať pri rieke, je hneď pod Silvestrovým domom. Plochá skala tam vytŕča dosť na to, aby si na ňu človek kľakol a rukou sa načiahol do vody. Je to ako mini skalnaté mólo, odkiaľ môžete všeličo poslať po vode.

Najradšej posielam rôzne odkazy vo fľaši. Väčšinou tam napíšem niečo pekné, podpíšem sa, napíšem svoju adresu, aby mi ten, kto môj odkaz nájde, mohol odpísať, a pošlem to po rieke. Dúfam, že si tak raz nájdem kamaráta z ďalekých krajov, s ktorým si potom budeme písať. Vedeli ste, že rieky sa vlievajú do morí? Možno si môj odkaz nájde niekto pri mori! Podľa mňa by to bolo totálne super!

Dnes od rána myslím len na to, ako sa pôjdem hrať k rieke. Sneh už sa roztopil, slniečko svieti aj zem sa oteplila. Vykúkajú z nej prvé jarne kvietky: žlté podbele. Vždy, keď ich vidím, zlepšia mi náladu. Znamená to, že jar už je tu! A ja milujem jar zo všetkých ročných období najviac!

Na moje súkromné slávnostné otvorenie tohtoročnej sezóny hier pri rieke som si zhotovila špeciálnu loďku z oranžovej polystyrénovej vaničky. Mamička v nej kupuje kurča zo supermarketu, ale piecť sa v nej nesmie, lebo by vraj v rúre zhorela. Na palubu som pripevnila špeciálny odkaz zalepený v plastovom vrecúšku. Dúfam, že nenasiakne vodou. Do stredu som zastokla stožiar s vlastnoručne vyrobenou vlajkou a loďku som vyzdobila nezmazateľnou fixkou, ako sa patrí. Vyzerá super! Určite bude parádne plávať po rieke.

Na moje obľúbené miesto sa ide po úzkom chodníku, čo vedie medzi dvoma plotmi: naším a tým Silvestrovým. Na brehu rieky rastie pár štíhlych stromov, ale v tomto období iba začínajú pučať. Kde-tu sa mihne nejaký kúsok zelene. Pôda ešte nie je úplne suchá, lebo sneh sa roztopil len prednedávnom, ale to mi vôbec neprekáža. Mám čižmy od mamičky a teplú bundu, ak by slnko zašlo a vzduch by sa náhle ochladil.

Som na mieste. Pozerám, že rieka je stále dosť kalná a divoká. To je v tomto čase normálne. Sneh sa ešte stále topí a berie so sebou aj kúsky rozmočenej hliny, preto rieka vyzerá, akoby bola špinavá. Keď sa načiahnem a prstami prejdem po hladine, cítim, aká mrazivo studená je jarná voda. Brrr! Silný prúd mojej loďke pomôže, aby sa plavila rýchlejšie, a ktovie? Možno sa dostane ďalej, ako snívam a dúfam.

Skala je trochu šmykľavá od vlhkosti, ale to nič, dám si predsa pozor. Chcem loďku pustiť ďalej od brehu, aby sa nikde nezachytila a plávala ďaleko-predaleko. Potrebujem sa načiahnuť ešte trošku ďalej... Len kúsok... Ešte centimeter ďalej... Šmyk! Ach, čo to?!? Čľup! Čo to... Čo sa to deje? Áaaaa! Tá voda je taká studenáááá! Pomóc! Nevie sa zachytiť! Voda ma berie... Pomóc! Lapám po vzduchu... Pomóc!!! Ticho... Tma.

• • •

Otváram oči. Vidím pavučinu na strope... Špinavé okná... Kde som to? Čo sa stalo? Ach, aká mi je zima... Tá deka vôbec nepomáha... Počkať, deka? Kto ma do nej zabalil?

„Kristínka! Žiješ?“ prihovára sa mi akýsi neznámy hlas. No keď sa za tým hlasom otočím, zbadám známu tvár... Silvester.

„Hiii,“ zhíkнем od strachu.

„Neboj sa, už je dobre. Trochu si sa nalogala tej vody a chvíľu si bola mimo, ale už je dobre. Rodičia sú doma?“

„Ne... Nevie... Nechápem... Spadla som? Topila som sa? Nič si nepamätám...“

„Áno, začul som krik o pomoc, tak som vybehol z domu a videl som, ako ťa rieka odnáša. Tak som ťa rýchlo vytiahol.“

„Takže... ste ma vlastne zachránili?“

Gabriela Dittelová

OBLUDY, VON Z BÚDY!

Predstavte si taký des,
strachom trpí strážny pes.
Taký pes je v riadnej kaši,
keď mu v noci v búde straší.
Hneď ho chytá panika,
v búde niekto kuviká!
Objavujú sa v nej čudá,
strašidelná je tá búda...
Zachráňme ho pre tú psinu,
zavedme mu elektrinu.

PRSTOM PO GLÓBUSE

Cestujeme v jednom kuse.
Ako? Prstom po glóbusu.
Ukazovák na juh ide,
ochladí sa v Antarktíde.

Hop, a už je na rovníku,
cestou našiel Ameriku.
Iba Južnú, samozrejme,
kde je sever, predsa vieme.

Prstom pozdĺž rovníka
východne je Afrika.
V lete sa nám cnie po zime?
Protinožcov navštívime.

Cez Pacifik z Austrálie
dorazíme do Ázie.
A nakoniec naše stopy
vedú domov, do Európy.

Gabriela Magalová

ČIERNY CHVOSTÍK

Všetci sme v čiernom ako takí pankáči, chýba len to vygélované číro. Ach, čo to táram... Deň sa mi premietol do bielo-čiernych obrazov. Je ticho a vnútri to bolí. Aj to ticho ma bolí... Pochovali sme babku.

Čierny zástup tichučko kráča za maminou na kar. Čudný názov pre poslednú hostinu. Kar. Karoséria... karimatka... Kto to vymyslel? A aká hostina? A pre koho posledná? Babka tu nie je. Moja babka tu už nie je.

Sedím pri našich, sledujem, ako smútok z ľudí opadáva. Kňaz ešte vstane a my sa pomodlíme. A ideme na to. Polievka, rezeň, šalát, rečičky. Vraj aká to bola žena. Výborná učiteľka, zbožná a pravdovravná, prísna a spravodlivá, láskavá a silná.

Pozerám na jej fotografiu v zlatom ráme. Biele vlasy, vždy natočené podľa módy minulého storočia, široký úsmev, obľúbená blúzka, silné okuliare a žiara. Obraz v rohu zlatého rámu pretína čierna stužka. Hovorí: je to tvoja babka, ale už sa ti premenila na spomienku.

Čo vy o nej viete? Čo vy všetci o nej viete? Viete liezť po stroch ako ona? Vystreliť si zo seba i z druhých? Viete zachraňovať mačiatka alebo decká od katastrofy? Viete to?

Bol som ešte malý osemročný sopliak. A babka - nevedel som odhadnúť jej vek, to nikto nevedel. Šesťdesiat? Neriešim... Kráčal

som zo školy, odkopával kamene pri ceste a vreckom udieral do smetiakov. Pod jedným niečo slabo zafňukalo. Zavíjalo to tenučko, žalostne. Myš? Pozerám... to nie je myš, je to mača, ale aké. Práve narodené, zmestí sa mi do dlaní.

„Poď, moja, čo je ti? Stratila si sa mamičke?“

„Mňau...“

Mača sa nevzpiera. Nemá sily, cítim v dlani, ako sa trasie. A je také ľahké, že až... Čo s tebou? Očami hľadám starú. Kde je? Opustila ho? „Ná-ccc-ccc...“ Nikde nikoho. A to malé sa už takmer ani nehýbe, rýchlo...

Babka vtedy zasiahla. Mača sa už takmer nehýbalo, keď som ho k nej priniesol. Schúlilo sa mi malinké v dlani a prestalo mňaukať.

„Čo s ním? Čo s ním urobíme?“ vyhrkli mi slzy.

„Skúsime mu dať mliečko, ale mám len kúpené, neviem, či bude chcieť,“ vyťahuje babka mlieko z chladničky a ja malú misku.

„Nelievaj studené, to ono nemôže.“ Rýchlo zohrejeme mlieko, už je vlažné. Pi, moja, pi, lebo zomrieš... Ale mača nevie piť. Babka vyťahuje dojčenskú fľašu s cumlíkom. „Je ešte po tebe,“ hovorí a snaží sa mačaťu strčiť cumlík do pysku. Nejde to.

„Nemá dosť sily ťahať,“ hovorí babka. Zakrývam si tvár, nechcem plakať...

„No dobre, skúsime ešte niečo, poď malinká...“ Babka si do mlieka namočí prst a vopchá ho mačiatku do papuľky. A ešte raz. A ešte raz. A malé čosi cíti, je to sladké, párkrát cucne a zaspáva.

„Neboj sa, vymyslím dačo, nezomrie,“ hovorí babka. A ozaj. O chvíľu si prst namočí do Lunexu zriedeného v mlieku. Lunex je už takmer tečúci – je sýtejší ako mlieko a mača začíti dobrotu. A líže prst ostošeť. Uf, uľavilo sa mi, vitaj, mačiatko, v našom svete... Zaspalo.

No u nás doma sa potom spustilo peklo. Mačiatko vraj nepatrí do činziaku a určite nie k decku, ktoré má alergie (to akože ja). A smrdí a má chlpy a neviem ešte čo... Bránil som sa, že som jedináčik a už ma to ozaj nebaví a nechcem byť večne sám. Ja som to mača zachránil, nepošlem ho von, aby ho roztrhali túlavé psy...

A tak znova zasiahla babka. Prijala mača vo svojom byte, naučila ho špiniť do škatule s pieskom a pravidelne ho kúpala. To bol tanec! Mača tento úkon spájalo takmer s vraždou, škriabalo a bránilo sa, ale - hygiena musí byť!

„Je to ona, je to dievča,“ skonštatovala babka pri kúpaní - a to bol ten správny čas dať jej meno.

„Nuž, bude Mica,“ vraví babka.

Prsknem: „Mica, to je meno zo starodávnych rozprávok. Musí mať kráľovské meno, keď má taký strieborný náhrdelník okolo krku... napríklad Žofia!“

„Mačka a Žofia?“ To meno sa zasa nepozdávalo babke.